

רוזנבלאט בורכארדט.

ספר יורם

תרגום מגרמנית דוד פרישמאן.

לפני שנים אחדות פרסם רודולף בורכרדט, סופר שחציו משורר וחציו פילוסוף, את ספרו הקטן „יורם“, שהדפיסו בתור כתבי־יד רק בשביל מספר קטן פילוסוף, את ספרו הקטן „יורם“, שהדפיסו בתור כתבי־יד בשביל מספר קטן של מבינים. הרושם היה חזק. איש מודרני בוחר לו את הצורה העתיקה, סגנון ביבלי והרצאה ביבלית, בורא לו מין איוב קדמוני, ורק שרגשותיו הם רגשות מודרניים דוקא. ואיוב זה מתוכח גם הוא עם אלהיו הזועם ושואל מעמו כי יראה לו את עונו מפורש („את אצבעך שים על חטאתי“), כדי שידע אם בצדקה באה עליו כל הרעה אשר מצאה אותו. אין הוא שואל כי יעביר מעליו את הרעה, כי ישוב ויחננו, כי ישיב את שבותו ויוסיף את כל אשר היה לו למשנה ויברך את אחריתו מראשיתו ויתן לו ארבעה עשר אלף צאן וששת אלפים גמלים ואלף צמר בקר ואלף אתונות ושבעה בנים ושלוש בנות וכו'. לא. בשעשועי ילדים כאלה יכול היה רק איזה אלהים קדמוני לכפר פני איזה אדם קדמוני, אחרי שנחם על הרעה, והילד הגדול האיר מיד את פניו וישב והי מאושר. לא — בכל אלה לא יושע ליורם זה אף כמעט (אשר אבד הנה אבד: את האבדה לא תמחה גם כי תשיב לתתה לי שנית. אשר מת הנה מת ואת המות לא תעביר מנגדי גם כי תעורר את המת“). אדרבא, נכון הוא בשס”ה כל גידיו וברמ”ח כל אבריו לקבל בכל רגע באהבה את כל היסורים הרבים, שבאו עליו, ולהצדיקם עליו. ורק את הדבר הקטן הוא שואל מעם האלהים הגדולים והתקיפים: אראה נא ואוכחה נא כי באה עלי כל זאת בצדק וכיושר — ואז ירגע בי לבי ואוכל למות במנוחה. הלשון היא לשון אדירה וגאה ועזה. כאבני ברד נופלים הדברים, כסלעי שיש יורדים, הם עצומים וגדולים מכח אנוש. רגע אחד נחשבים אנחנו בעינינו כנתונים בעולם אחר. איזה כח איתנים התפרץ וסוער לעינינו. תשעת הפרקים הקטנים של הספר האמנותי הקטן הזה מכילים אוצר של פרובלימות מודרניות היוצאות ומתפתחות מתוך שרשים קדומים מאד, המוטיבים מוטיבים קדמונים, ורק שמהם נסתעפות שאלות מודרניות רבות: האלהות והאנושות, החטא והעונש, החיים ומניעות פרי הבטן, האהבה ויחס המינים זה לזה, הרוח

והטבע — כל אלה מובאים פה בחשבון. הריב הזה עם האלהים מזכיר לנו את האדיר ביותר, ששירת העולמים הטרגית ושירת הגבורים עם שירת האמונה נחנו לנו מאז ועד עתה. 'אולם היותר נשגב הוא אותו הקול הנפלא היוצא לנו מתוך ההרצאה — קול שאפשר הוא החקוי היותר טוב לספר הביבליה, שיש לנו עד היום הזה. ומה זה קולה של הביבליה הלא ידענו: מן הצרופים שלו יוצאת לנו הלשון היותר אדירה, שכתבו בה בני האדם עד עתה.

את הספר הזה חשבתי לי לחובה לתת בתרגום עברי. אם המחבר, שסוף סוף לא היתה לו האפשרות לכתוב את הביבליה שלו אלא על פי חקויים לשפתו של לוטר, הצליח כל כך בספרו, הרי אי אפשר הוא שהספר בתרגומו העברי, כשהוא כתוב ביבליה ממש, יהיה רשמו קטן מות.

ספר יורם

א.

א. אלה הדברים אשר כתב מרדכי בן-נבריאל הארמי על-
ספר ויקרא לו נפלאות תולדות אדם.

ב. איש היה בישראל מבני השבט הנרי וישב בעין-פרו
אשר עם הברכות האחויות.

ג. ושם האיש פינחס בן-עמינדב בן-פתור מבני גד ושם
אמו יעל.

ד. ויהי האיש חקים עם-אנשים טוב וישר ועם-ישראל נאמן
וישב האיש בכית אבותיו ויעש סקנה וקגן ויסתר עם-ערכיו
הלוד ושוב סגב ועדיים וסזכב אל-מזרח.

ה. וירב רכושו מאד וילך הלוד ורב ויצא שמו עד-מדין
אשר עם-ערב ועד-פְּשְׁרִים.

ויהי לו בן ושמו יורם אשר ילדה לו אשתו ולא היה לו
אחר וולתו.

ז. וַיִּתְחַדּוּ אֶת־הַנֶּעַר בְּלִרְאֵיו נִהְי לַשִּׁמְחָה לִלְב אָבִיו וְנָגַד וְקָנְיו נִחְסָה.

ח. כִּי מִשְׁנֵה בְרַכָּה בְּרַכּו אֱלֹהִים נִהְי תָּם וּמִזֵּב תֵּאָר אֲדָמוֹנִי וְצַח וְעַם־תְּרָצִים רֵץ הִנֵּה וַיִּתְהַלֵּךְ לִפְנֵי־אֱלֹהִים יֵשֶׁר מִנְעִרָיו.

ט. וַיִּגְדַּל הַנֶּעַר וַיְהִי לְאִישׁ וַיִּהְיוּ לוֹ פִּינְחָס אָבִיו אֶת־הַשְּׁבַעַת וְאֶת־שְׁמֹלֶת הַגְּבָרִים אֲשֶׁר יִלְבָּשׁ וַיִּבְקֶשׁ לוֹ אִשָּׁה לְבַעֲבוֹר וְרָעוּ.

י. וַיִּסְצֵא לִבְנוֹ אִשָּׁה אֶת־אִיוֹבֵל בְּתִזְכְּרֵי בְּרֵאֲלִיעֶזֶר מִבְּנֵי גֵד וַיִּתֵּן אוֹתָהּ לוֹ לְאִשָּׁה.

יא. וַיִּקַּח אוֹתָהּ יוֹרָם לוֹ לְאִשָּׁה כַּתְּקַת יִשְׂרָאֵל כַּכְּהוֹב.

יב. וְהָאִשָּׁה לֹא הִרְתָּה לְאִשָּׁה וְלֹא יִלְדָה לוֹ בֵּן אוֹ בַת.

יג. אִזּו וַיְדַבֵּר פִּינְחָס עַל־לֵב בְּנֵו יוֹם יוֹם וַיִּתְחַנֵּן לוֹ וְלֹא תִדְל אֲשֶׁר יִגְרַשׁ אֶת־הָאִשָּׁה כַּחֵק לְיִשְׂרָאֵל וַנְּתוֹן לָהּ סֵפֶר פְּרִיחַת כַּמְטַפֵּט הַעֲקָרוֹת כַּפְּתוֹב בַּתּוֹרָה.

יד. וְלֹא אָבָה יוֹרָם לְטַמֹּעַ לוֹ וַיִּכְבֵּר אֶת־לְבָבוֹ וַיִּמָּר לוֹ עַל־אָבִיו עַל־הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר.

יה. כִּי הִיָּתָה הָאִשָּׁה בְּרָה וַנְּחַמְדָּה טָאֵר טוֹבַת תֵּאָר וְעִנְיָהּ וּנְפִשָׁהּ הַמִּיָּמָה כִּילְדָה וַיּוֹרָם אֶהְבָּהּ.

יו. וַיִּצֹו אוֹתָהּ יוֹרָם וַתִּשָּׁב הָאִשָּׁה עִמּוֹ כְּלִבָּבוֹ.

יז. וַיִּקַּח לוֹ פִּילָנְשִׁים עַל־אִשְׁתּוֹ אוֹלֵי תַחֲוִינָה כִּזו וְרָעוּ.

יח. וּבַתְּרֵבּוֹתָיו אֶת־פִּילָנְשָׁיו וְלֹא יִלְדוּ גַם הִנֵּה וּזְלַתִּי הָאֲחַת וַתִּלְדַּל לוֹ בֵּן.

יט. וַיּוֹרָם עִין אוֹתָהּ וְאֶת־תִּילָד אֲשֶׁר יִלְדָה לוֹ.

כ. וְהָאִשָּׁה אִשָּׁה כַּשְׂדִּית טַטְמַרְסַתָּא אֲשֶׁר בְּאַרְץ כַּשְׂדִּים.

כא. ויהי לתקופת הימים וימצאנה אותה עם סנאפה ויוציאנה
אל מחוץ לעיר ויסקלוה באבנים לגכח פני אלהים כי ונתה
תחת אישה.
כב. ואת הילד אשר ילדה העביר יורם ולא יסף לרעהו
כל הימים.

ב.

א. ופינחם וקן מאר בא בים ויתעצב אל לבו על לבנו כי
העביר יורם את לבו.
ב. ויהי כי קרה רוחו לו וילך וישכב.
ג. וישן את שנתו ויחלום חלום.
ד. בחלומו והנה תאנה עומדת בין העצים בגנו ותאנה
אינלה עלים ואינלה פרי מק שרשה וכתוב עליה עקרה.
ה. ויחלום עוד חלום שני על הראשון וירא את התאנה והיא
עומדת ביום רעם והגשם הולך וסער והנה נתמו כל שרשיה
צרמים כלם ולא יכלה עוד התאנה להתחזק על המקום אשר
היא שם.
ו. ופינחם חלם בשלישית וירא את העץ נתפל אש עקלחון
מן השמים ותאכל אותו כאכול החיה הסורפת את חית השלום
ולא נותר ממנו שריר תיים ויאכל עם גועו.
ז. וישמע פינחם והנה קול קרא אליו מן הפערה לאמר:
אנכי הוא אלהים אשר נתן אתן ואשר לקח אקח אכן נתמתי כי
עשיתי את האדם.

ח. והטראָה טראָה ראַשונָה אַזער גראַתה לפינחס פי לא
רָאָה טראָה מעורו.

ט. גערר פינחס חרנה גדולה ויניא את־אלהים נִדְבֵר אֶל־
לבו לאמר:

י. גלזה וְקַנְתִּי וְשָׂכַחְתִּי וְאֶת־אֱלֹהִים לֹא יָדַעְתִּי וְאֶת־קוֹלוֹ לֹא
שָׁמַעְתִּי בְּלַחֵי הַיּוֹם.

יא. אשר בְּלִילוֹת וְחַפְשָׁנִי בְּנִדּוֹד שָׁנַחְתִּי מֵעֵינִי וְהִבְהִילְנִי
בְּמַרְאֹת זְבוּחֹנוֹת וַיִּסְרְנִי.

יב. לָמַעַן הִשְׁפַּט אֶתִּי הַרְעוֹת לַעֲמַת הַטּוֹבוֹת וְאֶת־עֲרֵרִי מוֹל
זַרְעִי וְשִׁלְמִי לִי כַנְמוּלִי.

יג. נִהִי מִסְחַרְת בְּהִיּוֹת הַבְּקָר וַיִּצּוּ בֵּינֵהֶם וַיִּקְרְאוּ לוֹ חֲכָמִים
וַיִּזְדַּעֵי בֵּינָה לַפְתּוֹר לוֹ אֶת־הַלּוֹמוֹ.

יד. וַיִּרְבוּ מֵאֵד לְבוֹא וְלֹא מֵצֵא כֹהֵם אִישׁ יֹדַע חֲלוֹמוֹ
לַפְתּוֹר אֹתוֹ וַיִּתְקַצֵּף מֵאֵד וַיִּנְגַרְשֶׁם מֵעַל פְּנֵיו.

יה. נִהִי אַחֲרַי כֵּן וַיִּצּוּ לַעֲשׂוֹת אֶת־קִרְבָּנוּ לַעֲלֵה וְהַנִּישׁוּ
קָרְבַּן אֲשֶׁם וְאֶת־הַחֲמָאֵת יַעֲשׂוּ בַחֲצֵרוֹ לְכַפֵּר עֲלֵיוֹ לִפְנֵי אֱלֹהִים.

יו. וַיִּזְרַם כָּאֵן מִן הַדֶּרֶךְ וַיִּרְא אֶת־הַפְּרִים וְאֶת־הַקֹּדְשִׁים אֲשֶׁר
בַּחֲצֵר וַיִּתְמַה מֵאֵד וַיִּגַּשׁ אֶל־אָבִיו וַיִּשְׁאַל: מָה אֵלֶּה לָךְ אָבִי.

יז. וּפִינְחָס הָיָה כַנְכַּלָּם לַעֲיֵנִי בְנוֹ וַיְבוֹשׁ וַיִּתְרַגַּו וְהוּא חָלָשׁ
וְאִין אוֹנִים לֹא וַדְּבַר וְרַק וּפְטִיר בְּשִׁפְתָּהּ וַיִּוִּרֵד רִיר כִּי וְקַן הָאִישׁ מֵאֵד.

יח. וַיִּזְרַם שֶׁם אֶל־לְבוֹ וַיִּדְבַּר בְּקִרְבּוֹ וַיֹּאמֶר: רֵאה הִנֵּה שָׁב
אָבִי נִהִי כִילֵד קָטָן וְלֹא הַבְּלִים אֶת־אָבִיו עוֹר וַדְּבַר אֵלָיו רְכוֹת

פְּדַכְר אֶל־הֵילֵד וַיִּצּוּ אֶת־עַבְדָּיו וַיַּעֲבִירוּ אֶת־הַפְּרִים מִן־הַחֲצֵר.

יט. וימי שני תמי פינקס תשעים שנה ושמים שנים ניהי
 שבע חיים וימת ויקבר עם־אבותיו בעין־הפרו אשר עם־הברכות
 האהוזות.

כ. ואת־כל רכושו הניה לבנו ירשה עם־מספר כל־הקררים
 ועם־משקל כל־הקספי.

כא. ונהב וזהב שחוט וגנים עם־קרמים והשרות אשר עם־
 הקמים ומחוץ לנכול ועל־סביביו.

כב. ויסתר את־הארץ גם הוא ככל־אשר עשה אביו.

ג.

א. ויהי בהיות יורם בבת־שלשים שנה ניקם לנסוע.

ב. ויסע יורם למען סחרו וידבר אל־אשתו ויאמר:

ג. ראי הנה אנכי יוצא לדרך וביזם הששי אשוב.

ד. ואת פה שי־מי־נא עינדך על־כל אשר לי ולא יבלע לז
 ולא יהיה מטחית ברכושי.

ה. אל תאספי זר הפיתה פן תהיה בך הבת עם נקה ואל־
 תאסרי לאיש הגה חררי.

ו. כי אם את־העקדים צוי והכינו לכל־איש הקא ארתה
 וישבו עם־האהלים והנידו להם כי בשובי איטיב עמם שב־עתיים.

ז. ואיש כי יסור אליך בשמי והביא עמו סכתב או חותם
 ושאל סמך לכל־מסגד ועל־התרבות;

ח. וקשית לו בצדקתו אל תגרעי ממנו ספת שכרו מעמ
 ואם תרבה כי חק הוא לאמר:

ט. כי יעוב איש ביתו להיות בדרך משלשת ימים ומקלה
והפקיד האיש תחתיו איש או אשה להיות תחתיו בכל אשר יפנו
ולא יתנה שמו לחסאה בקרב האדם.

י. נתען איובל נתאמר: את־קל אשר תצוני אדוני אעשה.
יא. ויזרם חבק לאשתו בניו ובשפתיו כי לבו עלו בו
ויתרפק עליה רגע מעט.

יב. ונקם יזרם אתרי כן ויצא לדרך וחמשים עבדים לקח
עמו חמשים להפיע את־העדרים והי שמח וטוב לב.

יג. והי ביום השני בהיותו רוכב הוא נצקדיו על־טפת נחל
פשיון ויבאו ער־המדבר.

יד. ושם לפנים ברישה עיר הנגים אשר השמיד אותה
אלהים מעל פני האדמה בחטאתיה.

יה. ויפלו עליהם השודדים מבני כש ונתחוקו מהם והיו
כל־עבדיו מאכל לפי הרבם וימותו כלם בתרב לא נקלט מהם
בלתי־אם אחר.

יו. ויזרם התאמן עליהם וילחם בהם בכל־אשר יכול ויבוהו
וימתצו את־ראשו והי לו פצעים רבים מאד ויחלש ויאסרוהו
בכבלים וינהגוהו אותו ואת־עבדיו שבי למכור אותם לעבדים
לקחת בפרם.

יז. ויזרם התעלף ולא ידע את־נפשו וינהגוהו עמם אסור
בחבלים.

יח. ויבאו ערסכר־היא העיר הגדולה בכשרים וימכרוהו
לאיש כשרי בשלשה שקלים כסף ושני קבשים ונעזבו את־יזרם בניו.

יט. והעבד אשר נמלט מיד השוודדים קם אחרי לכת האנשים
 כי נחבא אל-סתחת לאבני הנחל.
 כ. נהי עם-לבז לשוב עד-לעין הפְּרוּ לספר את-כל המוצאות
 אותם.

כא. ונרץ העבד הלודג ורוץ שגים עשר רים ולא הוסיף
 ונרץ שלש כפרות דרך ולא הרחיק כי פגע בו אלהים וימת שם
 במדבר.

ד.

א. ויזרם הנה עבד בארץ פְּשִׁים ונדבר באזני אדוניו אשר
 קנה אותו ויאמר:

ב. בי אדוני הנה אנכי לך לא לעור ולא להועיל לכן לו
 שמעתי ושלחת אל-ארצי ואל-אשתי ולקחה אשתי מרכושי ככל
 אשר ייטב בעיניך ונתנה פדיון נפשי.

ג. ואלהים הטה את-לב-הכשדי וייטב הדבר בעיניו ויצו
 את-בן-אחיו לצאת לדרך לארץ ישראל לבעבור יפדו את-יזרם
 וישם האיש נעלים ברגליו ושמלת דרך שם על-בשרו.

ד. ויצו ויביאו לו את-מכתר בהמותיו וישכ על-אתגו ויפיע
 יום ולילה.

ה. הוא בדרך ויבא ער-הפקום אשר יקראו לו בא-דגון
 אשר עם-מסלת הסוחרים העלה מדינת ונקם עליו אלהים רוצח
 ויפגע בו אלהים בפקום הנה נכהו ארצה ולא יסף עוד לבוא אם
 לפניו ואם לאחור.

ו. נהי במלאת הימים אשר על-בן-אחי הכשדי לשוב למכרה
 עם-כפר הפדיון ולא שב;

ז. ויפלא הדרך בעיני הפשדי ויצו ויביאו את־יוֹרם לַפְּנֵי
לְמַעַן חַקְרוּ וַיְדַבֵּר אֵלָיו קְשׁוֹת כִּי מֵלֵא חָמָה וַיֹּאמֶר אֵלָיו: רַק
הַמִּלֵּף בִּי.

ח. ופני יֹרֵם חֲנֹרוּ חֲסֹנָה וַיִּפֹּל עַל־פְּנָיו אֶרְצָה וַיִּקְרָא:
אֲדֹנָי אֲדֹנָי.

ט. וְאַחַר כֵּן קָם וַיִּצְדַּק נִפְשׁוֹ בְּעֵינֵי אֲדֹנָיו וַיֹּאמֶר: לֹא כִי
אֶרְצָה סָרְפֹו אִם שׁוֹדֵד שִׁבְהוּ אִם מִקְרָה הוּא לְכֵן הִתְמַהֵמָה.

י. שֶׁלַח לָךְ עוֹד אַחַד אֶל־אֶרְצֵי אֵל פִּקְשָׁה אֶת־לִבְךָ לְבַעֲבוֹר
וַיִּמְלֹט אֱלֹהִים אֶת־נַפְשְׁךָ מִצָּר וְלֹא תִהְיֶה כַּךְ רָעָה.

יא. וְהַפְּשָׁדִי הִטָּה אֶת־לִבּוֹ וַיֵּאֲזוֹת לוֹ גַּם־הַפְּעַם כִּי גִתָּן
אֱלֹהִים בְּלִבּוֹ גַּם אֶת־זוֹה וְגַם אֶת־זוֹה אִם לַעֲשׂוֹת וְאִם לְחַדּוֹל וַיִּבְחַר
לַעֲשׂוֹת וַיִּצֹו אֶת־אַחַד מֵעֲבָדָיו לֵהִיֹּת גְּבוּן לְדַרְךָ.
יב. וְהַעֲבֵד שָׁנַם אֶת־מִתְנָיו וַיִּקָּם וַיֵּלֶךְ.

יג. וַיְהִי כִּפְּרֹאֹת אֱלֹהִים אֶת־עַבְדֵי הַפְּשָׁדִי בְּדַרְךָ וַיִּחְמוּל עֲלָיו
וַיַּחֲסֵם עַל־הַרְסֵם הַנִּשְׁפָּךְ וַיִּרְחַמְהוּ.

יד. וַיִּצֹו אֱלֹהִים אֶת־אַחַד מִמְּלֵאכָיו וַיֹּאמֶר אֵלָיו: לָךְ רַד מִן־
הַיָּסוּסִים הַרְמִים וְצֵא אֶת־שִׁבְעַת שַׁעְרֵי הַכְּרֹזֶל וַיִּצְוֶהוּ אֶל־הַעֲבֵד
לְחַפּוֹת לוֹ בַּלְכָתוֹ.

יה. וַיְהִי כְּעֲבוֹר הַעֲבֵד בְּדַרְךָ וַיֵּרָא וְהִגָּה מֵלֵאךְ אֱלֹהִים עוֹמֵד
עַל־אִם הַדְּרֵךְ בַּמִּדְבָּר.

יו. וְהַמֵּלֵאךְ נֹצֵב בַּלְהֵב אִשׁ לְבוֹשׁ לְבוֹשׁ חֹשֶׁה וְלִבְנֵת עֵינָיו
כְּלִבְנֵת כּוֹכְבֵי בָקָר.

יז. וַיִּקְרָא הַמֵּלֵאךְ מַרְהַלְקָה אֶל־הַעֲבֵד וַיֹּאמֶר: לָךְ שׁוּב
כִּרְנֹעַ אֵל הַסְּקוּם אֲשֶׁר וַיֵּצֵאת.

יח. והעבד נפל על־ברקיו באשר עמד ויפדוש את־כפיו
אל־המזרא הגדול וירא את־מזתו לנגדו.

יט. ויאמר: הנה לא ירעתיך אדוני ואני פה בדרך לבוא
כנענה ארץ הדרום כי שלח שקלחוני לפדות סעביו איש יהודי
אשר בכשדים.

כ. ומלאך אלהים בעמדו הגדיל נזראותיו כי חרה לו
ועט את־הלהבה כמעיל לו סביב ולא נותר ממנו פלתי־אם
שסף הלהב.

כא. ויקרא המלאך מן־הלהט בקול גדול שבקמים מקראשונה
ויצעק: התאמר בלבך לעצור את־רגל אלהים על־דרך אלהים?
שוב אל־המקום אשר ממנו באת.

כב. ויחרד העבד תרדה גדולה ויקם ויפן על־עקביו וישב
בדרך אשר בא.

כג. ובשובו ארצה כשדים ויבוא למכרניה אל־בית אדוניו
ויתמהו אליו כל־יודעיו מלפנים.

כד. נאלם פיו טדבר ואזניו נאסמו משמוע אשר לא יבוא
בו הדבר ולא יצא מפנו.

כה. ויהי פי הביאוהו לפני הפטאי לענות אותו על־דבר
הרכו ועל־פקדתו אשר הפקיר עליו וירא והנה הוא קשחק באשר
ישחק המשגע ולא ידע לדבר.

כו. או יפיר יורם יד מי היתה נגדו ויהי דוקם לנכה
אלהים ויחל לעבוד את־אדוניו את־קונהו ויעבדהו בעננה ויהי לו
לעבד נאמן.

כו. נִישְׁמַחֵהוּ אֲדוֹנוּ עַל־הַעֲבָדִים וְעַל־מִשְׁרָתָיו כְּגַנִּים וְגַם
אֲשֶׁר בְּכַרְמֵי וְלִסְקִיד לְכָל־אֲנָשָׁיו אֲשֶׁר בְּבִתְיָיו.
כח. וְשַׁעֲרַת רֹאשׁ יוֹרָם הַלְבִּינָה בְּכַרְם יַעֲבִדוּ כַּמְשֹׁלֹשׁ
תְּרַשִׁים.

כט. וְשֵׁנִי יְמֵי עֲבֹדוֹתָי חֲמֵשׁ שָׁנִים וּבִשְׁנַת הַשְּׁשִׁית וַיִּקַּח
אֲדוֹנוּ הַכְּשָׁדִי וַיִּנְחַל אֶת־כָּל רְכוּשׁוֹ אַחֲרָיו לְבָנוּ וְאֶת־כָּל אֲשֶׁר
הָיָה לוֹ.

ל. וַיֵּצֵא אוֹתוֹ בְּכַרְם מוֹתוֹ לְשַׁלַּח הַכְּשִׁי מִן־הַעֲבָדִים אֶת־
הַאֲנָשִׁים אֲשֶׁר עֲבָדוּ אוֹתוֹ בְּאֲמֹנָה וַיְהִי גַם יוֹרָם אֶתֶר מֵהֵם.
לא. וַיָּקָם יוֹרָם לְטוֹב אֶל־אֲרָצוֹ.

לב. וַיַּעֲמֹס יוֹרָם אֶת־כָּל אֲשֶׁר לוֹ עַד־אֲחֻזָּתוֹ שְׁנֵי סָלִים
מִיְמִינָה וּמִשְׂמָאלָה אֲשֶׁר עַם־יְרֹדֹת הַכּוּר.

לג. וַיִּשָּׂם מִשְׂמָאל אֶת־לְבוּשׁ הַקְּבוּד עַם־חֶרֶב קָסָנָה וְעַם
מִשְׁחַת שָׁמֶן בְּחֻצֵי הַשֶּׁקֶל וּשְׁלֵשָׁה אֲבִיחִים שֵׁם מִיָּמִין וְהֵם נְבוּבִים
מֵלֵאֵי מַיִם וּמַעֲט צֶדֶה לְדַרְךָ לְקַח עִמּוֹ וַיֵּצֵא לְדַרְכּוֹ סֶקֶץ שֵׁשׁ
שָׁנִים תְּמִימָת.

לד. וַהֲדַרְךָ נָרְכּוּ אֲשֶׁר הִלְךָ בָּהּ עַם־חֲסָשִׁים עֲבָדָיו הַחֲמָשִׁים
מִסִּיעֵי בְּהַמּוֹתָיו וְהֵם הִלְכוּ הַלֹּךְ וְשׁוֹרֵר מֵאַחֲרֵי חֲמֶשֶׁת הַעֲדָרִים.
לה. וְאֱלֹהִים הַבַּיִת אֵלָיו מֵדֵי לְכַתּוֹ בְּדַרְכּוֹ הַלֹּךְ וַיִּנְסַע יוֹם
וְלַיְלָה וַיְהִי אֱלֹהִים מֵהַכָּה לוֹ עַם־הַיִּזְרָה הַזֶּה וְעַם־הַעֲמִשָּׂא.

ה.

א. וַיְהִי כִּי קָרַב יוֹרָם אֶל־אֲחֻזָּתוֹ וְלֹא הָיָה בֵּינוֹ וּבִין־בָּתֵּי
אֲבוֹתָיו בְּלַת־יָרֵאִם כַּמִּשְׁחָתוֹ אֲבָן נִיפּוֹל עָלָיו רֹחוֹ וַיְהִי הָעָרֶב סָסְבִּיב.

ב. וכי רַל לא קם רוח לבוא אל שער ביתו פנימה וישב
 מחוץ על־אבני הנִרְרַת אשר אל־הפּרכּוֹת וַיִּרְעַד מִרְפִּיּוֹן יָד.
 ג. וגם אשר געור רוח הלילה לעלות מן־הקֹהֶלֶם וַיִּרְעַד
 בַּל־בְּשָׂרוֹ.

ד. ניהי בְּסָרְם לילה והנשים יצאו מן־הַבָּתִּים אל־הַפּרכּוֹת
 לשאוב מים וַיִּפְרְוּ וְאֶת־הַנְּלָדִים אשר עִמָּהֶן לא הכיר.

ה. וַאֲהָרֹת מן־הַנְּשִׁים ראוהו וַתִּדְבַּרְנָה אִשָּׁה אֶל־אֲחֹתָהּ
 לאמר: רק אין זה פִּי־אִם אִישׁ נְכָרִי הוא פי כָּהָ עָנָה בוּ לְבוֹשָׁה
 וַתִּמְנָה לוֹ לַשְׁמֹת סִדְלָן וַתִּשְׁקִינָה אֶת־בָּהֶמְתּוֹ.

ו. וַאֲהָרֹת לא נָתַנוּ אֵלָיו לֵב וַאֲהָרֹת הִרְבוּ לְהַגּ וַתִּעְשִׂינָה
 לָהֶן צְחֹק וְהוֹלִלוֹת אִשָּׁה עִסְרָעִיתָהּ כָּאֲשֶׁר תִּעְשִׂינָה הַנְּשִׁים הַבָּאוֹת
 אֶל־הַבָּאֲרוֹת וְלֹא הִיחָה בָּהֶן אִשָּׁה אֲשֶׁר הִבִּיחָה אֹתָהּ.

ז. וַיִּוְרַם הָיָה גְבוּד וַיִּרְבֵּר אֱלִיתָן כְּשֵׁדִית וַיִּשְׁאַל לְאִשְׁתּוֹ וַתֵּן
 לֹא הִבִּינּוּ לוֹ וּלְדַכְרִיּוֹ.

ח. וְאִשָּׁה יָצְאָה מֵאֶחָד הַבָּתִּים לְשֹׂאֹב מִים וַתִּגַּשׁ אֶל־יִוְרָם
 וַתֹּאמֶר אֵלָיו: קוּם הָאִישׁ וּבֹאֵת בְּצֶל קִוְרָתִי וְרַחֲצֵם אֶת־רַגְלֶיךָ
 וְהָיָה לְעַת בִּקְרָר וְהִייתָ גִבּוֹן לְרַךְפֶּךָ פִּי עֵינֶיךָ אִתָּהּ.

ט. וַיִּוְרַם רָאָה כְּעִינָיו אֶת־נִחְלַת אֲבוֹתָיו וַחֲנַת זָרִים וַתִּגַּשׁ לוֹ
 בָּהּ סָקוֹם לִלְוֹן וַיִּצַר לוֹ וַיִּזְרַד עֵינָיו אֶל־הַמַּיִם אֲשֶׁר הוּא יוֹשֵׁב
 עֲלֵיהֶם וַיִּבַּס בְּמַיִם אֶת־שִׁמְלָתוֹ וְאֶת־תְּאֵר כַּנּוֹ.

י. וְאֶת־הָאִשָּׁה אֲשֶׁר קָרָאָה לוֹ עָנָה דְּכָר.

יא. וַתִּדְבַּרְנָה הַנְּשִׁים אֵלֶיהָ וַתֹּאמְרָנָה: מַה־לָּךְ כִּי תִדְבְּרִי בּוֹ
 הַסֵּרֶם תִּרְאִי אֶת־כַּנְּדִיּוֹ אֲשֶׁר נְכָרִי הוּא וְאֶת־לְשׁוֹנְךָ לֹא יִשְׁמַע פִּי
 אִינְנֵנוּ עֹבְרִי וַתִּלְכַּנְּהוּ אֶל־בָּתִּיהֶן אִשָּׁה עִסְרָלִיָּהּ.

יב. וְיִזְרַם עֵדֶנּוּ מִכִּים אֲלֵיפִיתוּ סַגְדֵּי בַהֵל הַעֲלָטָה מִסְכִּיב
וַיִּחְרַר כִּי לֹא הִכִּיר אֶת בֵּיתוֹ מֵאָז.

יג. כִּי גָרַן הָיְתָה תַּחַת נֶגַן הַתְּאֵנָה וַתַּחַת הַכֶּרֶם שָׁדָה לֹא עָבָד.
יד. וַיִּקַּם וַיִּגַּשׁ אֶל־הַסְּקוֹם וְלֹא מָצָא אֶת־הַשֶּׁעַר אֲשֶׁר בָּנָה
כִּי כִסּוּ סַבְכֵי חֲרוּל אֶת־טְבוֹא הַדְּרֵךְ וַיַּעַל כַּמְנוֹ רֵיחַ בְּרַחִים עַז
וַיִּטְלָא לְבוֹ פַחַד וְרוּחַ עוֹעִים וַיִּקַּף אֶת־הַבַּיִת וַיִּלֶּךְ סָבִיב.
יה. וּבִלְבַתּוֹ נִהְיָ כַּנְּבֵי כַּעֲנִיּוֹ וַיִּבּוֹא אֶל־הַתְּצַר הַמַּחַתּוּנָה
לְכַקֵּשׁ אֶת־הַדֶּלֶת וְלֹא מָצָא אֹתָהּ.

יז. וַיִּמְצָא בְּתִיב בֵּין־עַנְפֵי הַסַּבּוֹת וַיִּלָּךְ לְאוֹר הַיָּרֵחַ וְהוּא
אֵל יָדַע אֶת־הַתְּתִיב מֵאָז וַיִּבּוֹא שָׁמָּה.

יח. נִהְיָ בַּהֲתַהַלְכוֹ כְּחַשְׁדֵּי וַיִּפְטַל בַּפְּכִיכִים וַיִּרְא אִשָּׁה עִם
אוֹר הַלְּבָנָה וְהוּא נֹוצֶצֶת בִּיקָר אַרְנָסוֹן וְאֶדְנִיָּה זֹהָבָה נֹוֹתְנִים קוֹל
בְּצִלְצִלִים לְמַרְחֹק.

יט. וְהָאִשָּׁה בְּרָאוּתָהּ אוֹתוֹ וְאֶת־לְבוּשׁ הַנְּכָרִי אֲשֶׁר עַל־
בְּשָׂרוֹ וְלֹא הִתְחַלְחֵלָה מִפְּנֵי כִּי־אִם הִלְכָה בְּלֹט לְעַמַּת בֵּיתָהּ
וַתִּקְרוֹץ לוֹ כַּעֲנִיָּה.

כ. וְיִזְרַם הַבֵּין כִּי אִשָּׁה זֹנָה הִיא כִּי הִבִּיר אֶת־רוּחַ
נְאֻמוֹפִיָּה בְּסַמֵּי מַשְׁחָתָה וּבְרִיחַ שְׂמִלוֹתֶיהָ וַיִּגַּל לְבוֹ כּוֹ כְּרַעַע הַהוּא.
כא. וַיִּחְרָץ כְּלָבוֹ לְשֹׂאֵל אֶת־הַנְּקָנִים מִסְּחַרְתַּ הַיּוֹם לְהַגִּיר לוֹ
אֶת־סְקוֹם אִשְׁתּוֹ.

כב. כִּי הַבֵּין יִזְרַם אֲשֶׁר מְכַר סְכָרָה אִיזְבֵּל אֶת־נַחֲלָתוֹ
וַיְהַלְלֵנָה בְּלָבוֹ עַל־זֹאת כִּי יָדַע כִּי יִבְצַר מִמֶּנּוּ לְשַׁבַּת עוֹר בְּסְקוֹם
הִנֵּה גְבוּיַת אֲבוֹתָיו אַחֲרֵי גְלִי־הַקְּרִים אֲשֶׁר הִיוּ.

כב. ויורם אמר אל-לבו: אעשה-נא לי חג הפעס ואימי
את-לבי אחרי הרעה ואסוף את-ראשי בשמן ואשכב עם-האשה
הזאת ונלך ויגש אליה.

כג. והאשה הפנתה את-ראשה אחורנית אליו ומרום לו
בעיניה וממולל בנדיה בבראשונה ומשחק בקול ואל-הבית קראת
אל-שפחותיה להביא את-המנורות ומעמור בפתח השער בחשך
ומתקפה לו ולמנורות.

כד. ויורם נגש אליה השערה ויתרפק עליה ויתפס את-
שוקיה ואת-שריה וממסוך בקרבו את-עגבת פיה כננרים
לוהמים.

כה. אז תבאנה שמים שפחות ומנורות בידיהן להאיר
להם ויפר יורם והנה היא אשתו אינבל בת-זכרי והיא אשה
זונה.

כו. והוא בין-זרועותיו יחבקנה בבית אבוקיו מקצה השנה
הששית לצאתו.

ו.

א. והאשה הבירה את-אישה כי יורם הוא ומפן ממנו לאחור
ומסוב עדי-הקיר.

ב. ויורם נתן אות לשפחות המביאות את-המנורות ללכת
קשם ולעזוב אותו עם-אשתו לבדו והשפחות הביטו אשה בפני
אחוקה ואחר כן בפני האשה.

ג. וגם גיורם תקיטו על-דבר אשר הנה להן למצות.

ד. והיו כמו ענל בבאז ערפֿרשֿת דֿרכים והפיט אליהאיש
אשר לשבח יובילהו ואת־הדרך לא ידע לבחור משמיהו והיתה
ה־רָאָה ג־שְׁמִי עִינֵי כַה־גִּיטוֹ.

ה. ויזרם רָאָה את־רָאָתוֹ ויִסְשׁוֹל בְּרוּחוֹ וַיִּצוּ אוֹתוֹ שְׁנִית
לסור מִשָּׁם וּלְחַכּוֹת עֶרֶק־רָאוֹ.

ו. והשִׁפְחוּהָ הַקְּלוּ כּו עֶקֶב אֲשֶׁר דִּבֶּר אֱלֹהֵיךָ רַכּוֹת וּמְבִינָה
לוֹ וּתְלַעֲנָהּ לֵאמֹר: מִי אֵתָהּ כִּי תִצּוּנֵי עַל־פְּנֵי הָאֵשׁה רַק אֵיךְ־נָה
כִּי אֵתָהּ הוּא הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל אֲשֶׁר עַל־כָּל מַלְכֵי הַצִּפּוֹן.

ז. או סָרַעָה אֵתָהּ כִּי כִכָּה תִעֲנֶה כִּךְ שִׁכְחָהּ אוֹ אֲדוּנֵי
כָּבֵל.

ח. ויזרם בְּשִׁסְעוֹ כִּדְבָרִים הָאֵלֶּה וַיִּכְעַר בּו אַפּוֹ לְהַשְׁחִית
וַיִּרֶם אֶת־קוֹלוֹ וַיִּצְעֵק.

ט. נִיאָחוּ בְּמִנּוּרָה אֲשֶׁר בֵּינֵי הָאֲחָת וְהוּא תְלוּיָהּ בְּסַפְעוֹתֶיהָ
כִּמוֹ קָלֶע.

י. נִירֻצֵּץ יוֹרֵם אֶת־וּלְגַלְתָּהּ וְאֶת־טַפְרָקְתָּהּ בְּמִנּוּרָה עֶשֶׂר
פַּעֲמִים וּתְפּוֹל אַחֲרֵינִית בְּרַמְיָהּ וְתִשָּׁבֵב בְּרַמְיָהּ מַעֲקָלָהּ וְתִהִי קַרְסֻשָׁה
וּמִנְפֻצָּה כִּנְחָשׁ רִצּוּץ.

יא. וְתִהִי הֶקְמָסָה סָבִיב וַיִּדְבֶּר אֶל־הַשִּׁפְחָה הָאֲחֵרָת נִיאָמַר:
הִנֵּה אַתּוֹן עוֹמֶדֶת בְּחוּץ אֶצֶל הַבְּרֻכּוֹת הָאֲחוּזוֹת.

יב. צֵאִי וְהִבֵּאתֶהּ אֶל־הָאֲרֻנָּה וּפְקַדְתְּ עַל־אֲחֵד הַנְּעָרִים
וְרַחֲמֵי אוֹתָהּ אַחֲרֵי מִסְרֻזְתֶּיהָ אַחֲרֵי לִכְתֹּם בְּדֶרֶךְ וְנָתַן לָהּ
קַסְפּוֹא.

יג. וְהַשִּׁפְחָה רָאָתָהּ כִּי גַמְלָמָה טָמֹת וְתִתְרַד לַנְּפִשָׁה וְתִסְהֶר

החוצה כאשר אָמַר וְיֹרָם יָשָׁב עַל־הַמַּמְסָן בְּסָף בֵּיתוֹ בַּחֹשֶׁךְ לְבַלְתִּי
 רְאוֹת פְּנֵי אִשְׁתּוֹ וְהוּא עֹבֵר גֹּדֵד בַּמְדְּבָר אֲשֶׁר בְּנַפְשׁוֹ כִּי לֹא רָאָה
 בְּנַפְשׁוֹ בַּלְתִּי־אִם שְׂסוֹת מְדְבָר.

י. וְאַחַר הַחֵל לְדַבֵּר אֶל־אִשְׁתּוֹ וַיֹּאמֶר: רְאֵי הִנֵּה אֲנֹכִי
 וְצִמְתִּי לְדַרְךָ נָקִי הָיִיתִי לְפָנֶי אֱלֹהִים וְלֹא עָוַל בִּי לִפְנֵי אָדָם.

יח. וְאוֹתָךְ צִוִּיתִי תַחֲמִי בְּבֵית הַזֶּה וּבְכָל נַסְלֵתִי בַחֲסֹת
 הַהוֹלֵךְ בְּדַרְךָ כִּי הָיִיתִי בְּדַרְךָ מִשְׁלֶשֶׁת יָמִים וְהִלָּאתִי.

יז. וְעַתָּה זֶה שִׁכְתִּי וְאֲנֹכִי תַמִּים עַם־נַפְשִׁי וְלֹנְגֵד אֱלֹהִים
 אֵין בִּי דָפִי.

יז. וּמִמָּד לֹא דָרַשְׁתִּי דָבָר בַּלְתִּי־אִם אֶת־עֲדוֹת פִּיךָ עָקֵב
 אֲשֶׁר הִפְקַדְתִּיךָ תַחֲמִי לְמַעַן תּוֹכְלִי לְהַתְּצִיב עָפִי בַמִּשְׁפָּט וּלְמַעַן
 תַּהְיֶה לְךָ צְדָקָה לְנֹכַח אֱלֹהִים.

יח. וְהָאִשָּׁה צְדָקָה אֶת־נַפְשָׁהּ וְהֹאמֶר: מִי אִתָּה.

יט. וְיֹרָם אָמַר בְּלִבּוֹ: רַק אֵין זֶה כִּי־אִם בָּלַע הַפֶּהֶר אֶת־י
 בִּינְתָהּ וַיַּעַן אוֹתָהּ וַיֹּאמֶר: אֲנֹכִי יֹרָם בְּנִי־פִיגְחָם בְּעֵלְךָ אֲשֶׁר אָרַשׁ
 אוֹתְךָ לוֹ כְּאִמּוֹנָה.

כ. וְתוֹסֵף הָאִשָּׁה וַיַּעַן אוֹתוֹ מִן הַחֹשֶׁכָה לֵאמֹר: רַק שָׁקַר
 תְּדַבֵּר בִּי לֹא יַדְעִיתִי בְעַל אֲשֶׁר אָמַר: הָיִיתִי לוֹ לְאִשָּׁה. אֲבָל אִם
 כָּרְבִיךָ קָרְיָהּ כִּי־עַתָּה קָרְאִנָּה לְבַגְדָּה אוֹלִי יָבוֹא הַבּוֹתָה וְעוֹר
 לְךָ גַם הוּא אֶתְרִי דַבְרֵי הָאֵלֶּת וְעַתָּה כִּי אֶת־כַּחֲשִׁי.

כא. וְיֹרָם בָּאֵלֶם פִּתְאֵם מִדְּבַר עֵינָיו לוֹ לִלְוֶה בְלִבּוֹ וַיִּקָּם
 וּבִשְׂרוֹ כְבֵד וְהָאִשָּׁה הוֹסִיפָה וַתַּצַּעֵק: הִנְנִי בְדַרְךָ לְעֲשׂוֹת בִּי כְכֹל
 אֲשֶׁר עָשִׂיתָ בְּשַׁמְחָתִי. לֹא כִיֹר בְּעָלִי נִתְמִי כִי־אִם בִּיֹר רוֹצֵחַ. לֹא

ביד אדוני הסנרת' בי'אם ב'ד זר, אין לי בטחה מלפניך בלתי
אם ככל אשר היתה לשפחתי.

כב. כי הנה אין לי סמך בן.

כג. ניהי כשמוע יורם את-הדברים האלה ותחשק גפשו
סתאם לראות גם פניה בדברה ונר אין ויפן ויצא.

כד. נרין אחרי העפחה אליהספה וינזף לשוב להביא אתי
המנונה והשפחה נראה ותאמר: פי אדוני חוסה עלי ראה הנה
בהסתף רעבה וגעה ער למרהוק.

כה. ויורם ענה ויאמר: תרעב בהסה ער-מנת ואל-תמזת
גפשי לשחת ויקח את-המנונה סנה.

כו. וישב ויבא את-המנונה ער-פתח השער וישם אותה
על-ונו ונרא והנה אסמו נצבת אליהקיר ובזכה אינה.

כז. בי'אם כעין פורח היתה כקומתה, בנזיה כמנדלות, הרר
מלאה עס-מורא, לנוכח חכים באניה ביום מלחמה ושדיה כמפרשים
נחמדים נפוחי רוח.

כח. ובעמדה נכחו ותבט בו לא ידעה מנור ולא היו תחנונים
עסה בי'אם קצף והור.

כט. אז ופתח יורם את-פיו לאמר: ובה היית וסהורח
למאר, צעירת נשים היית אשר ברחובות וכברוה וירוקמיה
כקהל.

ל. רמיה לא היתה כפיה ולא רבקה מסאה אל-גמשך, לא
לסעני עשית עקב היותך עפי בי'אם למענה, את-שערך קלעת

בעֲנָה וְלֹא הָיָה הָרוֹם לָךְ לְמוֹשָׁב אֲשֶׁר לֹא נִהְפָּךְ בְּעֵינַי לְכַפֵּא
מַלְכִים.

לא. עֲמָרָה הֶעֱנָה דוֹסָם בְּשִׁלְחָךְ אֶת־יָדְךָ וְכִי תִשְׂאֵי עֵינֶיךָ
לְמַת וְהִקְיִן לְחַיִּים. חַי אֲנִי אִם לֹא רַבִּית גְּפִלְאוֹתֶיךָ מִנְּפִלְאוֹת
נִבְיָאֵי אֱלֹהִים.

לב. פָּקַד אֱלֹהִים אוֹתְךָ לְמוֹפֵת לְהַפּוֹךְ נָאִים לְעֲנוּיִם וְחַלְשִׁים
לְחֻזְקִים. לְנַחֵם רַעֲבֵי נַחֲמָה וּלְבַעֲבוֹר הַיּוֹת עַל־הָאָרֶץ לִבְנֵי
וּזְלָתוֹ, נִפְשׁ בְּצַלְמוֹ וּרְמִיזוֹנוֹ עַל־אֲדָמֹת, וְאִישׁ לֹא יִהְיֶה לְנַגּוֹעַ
אֵלָיו.

לג. כִּי־הִנֵּה נִצְרַתֶּיךָ עִמִּי כְּאֲרוֹן הַבְּרִית הַגְּדוּלָה מִלְּפָנַי
עֵינַי אָדָם וּבְקִדּוֹשׁ הַקְּדוּשִׁים אֲשֶׁר מִתַּחַת לְכַפֶּרֶת וְאֲנִי הִנֵּה לֹא
קָרַבְתִּי אֵלֶיךָ מֵעוֹדִי לְרַעַתְךָ עַד־אִם נִשְׁקַמְתִּי בְּרֵאשׁוֹנָה אֶת־רַגְלֶיךָ
וְאֶת־בְּרַכְיֶךָ אֶל־פְּנֵי סִטְחֵנוּ בְּמַלְכוּת אֶל־פְּנֵי כֶסֶף.

לד. וְכַל־זֹאת עֲשִׂיתִי לְמַעַן נִפְשָׁנוּ אֲשֶׁר לֹא נִטְמָא אֶת־נַפְשָׁנוּ
לְפָנַי אֱלֹהִים וְלְפָנַי כְּבוֹד אֱלֹהִים לְהִיזֹת כְּבֹהֶמָה.

לה. רְאֵי אֲשֶׁמִי הִנֵּה אִתְּ אוֹמֶרֶת אֵלָיו: אֵין לִי בֶן מִמֶּנִּי.
הַלֵּשׁ אִפּוֹא בֶן לָךְ מִנְּאֻפּוֹפֵי הַנּוֹזִים וּמֵעַנְבֵי שְׂרִידֶיךָ אֲשֶׁר מִתְּנִיחֵם
חַגְוִרִים וּזְקָנִם סוֹבָה וְאִם יֵשׁ לָךְ בֶּן מִן־הַצֶּרֶעַת אֲשֶׁר לְרוֹכְבֶיךָ
בְּסוֹסִים? קוֹמִי וְעֲנֵי אֶל־מִי־רְאִי: לְמַה עֲשִׂיתִי זֹאת?

לו. וְהֵאֱמָה נִשְׂאָה אֶת־עֵינֶיהָ וְנִפְטַם כּוֹ וְתַעֲנֵן: הִנֵּה מֵרֵאשׁ
דְּבַרְתִּיהָ וְאֶף בְּרַבְרֶיךָ בֶּן הוּא: אֵין לִי בֶן מִמֶּנִּי.

לז. וְיִרְאֵם עֲזָרָה וַיִּלָּךְ וַיֵּאֱסוֹף אֶת־כַּנְפֵי שְׂמַלְתּוֹ עַל־פְּנֵי סִתְנָיו
וַיַּעַל אֶל־עֲלִית הַקִּיר אֲשֶׁר לְבֵיתוֹ לְשַׁכֵּב שָׁם וּלְהִשָּׁפֵט עִם־אֱלֹהִים.

ז.

א. וַיְהִי כַעֲלֹתוֹ בַּמַּעֲלוֹת וַיַּעֲבֹר אֶת־הַעֲלִיָּה הַשְּׁלִישִׁית
וַיַּחֲטֵאֶנָּה.

ב. וַיַּעַל עֵיד וּזְכָף לַעֲלֹת מֵאֲשֶׁר הָיָה עִם־לְבָבוֹ וַיֵּבֵא הַגִּנָּה
וְלֹא מִצֵּא שֵׁם מִטָּה כִּי־אִם אֶת־זִמְמֵי־בָשׂוֹת הַעֲרוּכֹת שֵׁם אֲשֶׁר יוֹשֵׁם
עֲלֵיהֶן עֲנָבִים לִפְשָׁן כְּבִשְׁפָט.

ג. וַיִּשָּׁכַב עַל־אֶרֶץ הַמִּינְבָשׂוֹת וַתַּעֲלֶינָה הַקּוֹרוֹת בּוֹ נִמְכָּאֲבָנָה
לֹא וַיְהִי כְדַבֵּר אֱלֹהִים אֲשֶׁר כָּתוּב:

ד. לֹא יָבֵא יַיִן אֲדֹנָי כִּי־הֵיבֵקָב וְלֹא מִכֶּצֶף דָּגָנִים הַלְחִים
בַּנְּתוֹת אֲשֶׁר כָּרְגָלִים וַיִּרְכֹּהוּ נֹאם אֲדֹנָי.

ה. כִּי־אִם מִעֲנָבִים יִכְטִים וְזָק אֶת־יַיִנוֹ הַטִּיב אֲשֶׁר תֹּאמַר
אֵין לְהֵם וְאֲשֶׁר בּוֹ הֵם לִפְתָּאִים נֹאם אֲדֹנָי.

ו. אֲשֶׁר וַתִּרְכֹּבוּ בַשְּׂדֵפָה עַל־אֲשְׁפֹלֹת הַגֶּפֶן בְּהָאָרֶץ הַקַּיִץ
וְעַל־הַמִּינְבָשׂוֹת יִגְדְּחוּ כַבְּתִים וְהִיוּ כַפְּרֵי הַיָּם. כֹּהֵם זָק אֶת־
סַתְקֵי לְהַשְׁכִּיר נֹאם אֲדֹנָי אֱלֹהֵיךָ.

ז. וַיִּזְרַם שׁוֹכֵב עַל־מַטְשָׁבּוֹ לְדַרוֹשׁ מַטְשָׁפָם וַיִּקַּם חַיִּץ בֵּינוֹ
וּבֵין־אֱלֹהִים לְהִיּוֹת טַבְדִּיל בֵּינֵיהֶם וַיֹּאמֶר:

ח. מִה־עֵינֵי וּבִפֶּה חֲטָאתִי כִי כָקָדַת עָלַי וְהַשְׁפַּרְתָּנִי.

ט. וְאִם זָק אֲנִי כַעֲיִנֶיךָ וְאַתָּה כָרַת אֶת־הַבְּרִית עִם־מִטְּהוֹ:

י. חַי אֲנִי אֲמִיתָנוּם מִפְּנֵי וְאִם־כִּנְפֵי שָׁחַר קִטִּים לָךְ חַי אֲנִי

אִסְמַתְהֶר.

יא. מות האחד כמות השני. משפט אחד להם, וקרית האחד

כקרית השני.

יב. ואמה אלית בנפשך את־אלות הקרית אשר לא יקרית
בל־קשר עוד סמי הטבול ונשבעת לנה לכלמי שחת את־אשר
עשה.

יג. ואם לנמר היית להקיא את־בלעך. הנני ועשיתיך לנמר
אשר ישוב לבלוע את־קיא.

יד. כי בנפשך ערבך לי אשר לא תשחת הארץ שנית עם־
היָקום ועד יורם.

טו. אשר ערב ערבתיך בבריתך לדורות עולם באות הקשת
בענן ואשר התהלך תתהלך לפני בקרב עמי בבקעיד בין־צבאות
מלאכיד וסתרם.

טז. ואם לא סתרם ואת־בריתך הפרת ואת־שבועתך נשבעת
לשוא:

יז. הנני ואשבור במו עיני את־קשתך בתוך הענן ואסחנה
מקרב לבי ובצבאות מלאכיד אשב ברוח פי והתעופפי כצמר נוצה
רבה וכלית ונשמדת גם אמה כעצב ריק פחת אשר נשבעת לשוא
והבאתי עליך טבול מעט גם אני ונמחית מעל פני האדמה.

יח. יהי קדבר יורם יהיו דבריו נוראים עד למאד וישמע
אותם אלהים ויצרילו על־הדברים הטרים ויצו למלאך לאמר: לך
רד אל־האיש הנכבד ונחמתו ורד המלאך.

יט. ויתניב המלאך בפתח הגג לבוש כנפים ומהי על־שקתיו
חסלה ויבט בעינים קרות ומהינינה כצלמי עינים.

כ. וַיִּבְרַךְ אֶת־יוֹרָם בְּעֵינָיו וַיֹּאמֶר: אֱלֹהֵיכֶם
וְאַחַר בֶּן פְּנֵה נִלְךְ בְּאֶשֶׁר בָּא.

כא. וַיֹּסֶף יוֹרָם לְרִיב אֱלֹהִים וַיַּחֲזֹק בְּדַבְּרָיו סִבְרָאשׁוּנָה
וַיִּדְבֹר אֱלֹהִים שְׁנִית וַיֹּאמֶר: לֹא פִי הִרְאָה הַקְּרָאנִי אֶת־עֵינָי
עִלְמִי וְאֶת־אֶזְעָזְעָךְ שִׁים עַל־הַסָּאתִי וְאִרְאֶה נָם אָנִי.

כב. אֲשֶׁר אָבֵד אָבֵד, וְנָם בְּהַשִּׁיכֶךָ אֶת־שִׁבּוֹתַי - אֶת־דְּבַר
הָאֲבֵדָה לֹא תִסְהֶה עוֹד; וְאֲשֶׁר סַת סַת, וְנָם בְּעוֹרְךָ אֶת־סִמִּיתִי
לְתַיִם - אַחֲחֻקוֹת לֹא תַעֲבִיר עוֹד מִגְּנֵדִי וְנָם בָּהֵ לֹא אֲבַכְהָ.

כג. בְּאֶשֶׁר בְּכִיתִי בַשִּׁבּוּיָה לְכָל אֲשֶׁר אָבֵד מִמֶּנִּי וְלֹא אֶזְעַק
בְּכָל אֲשֶׁר זְעַקְתִּי עַל־יַד הַכְּרוֹכוֹת וּבְאֲשֶׁר זְעַקְתִּי בַפֶּתַח שַׁעַר בֵּיתִי
כִּי־עָמָה אֶשָּׁב עַל־אֲחַת הַמִּיּוֹבְשׁוֹת וְלֹא אוֹסִיף לְבַכּוֹת.

כד. וְלֹא אֲשַׁאֵל מֵעַמֶּךָ דְבַר בְּלִמִּי רַק כִּי תִרְאֵנִי כִי בַצְּדָקָה
וּבִישָׁר בָּאָה לִי כְלִזְמוֹת אֲשֶׁר אָבֵד יֵאבֹד לִי כְבוֹדִי וְאֲשִׁמִּי וְעַבְדִּי
עַם־כָּל מוֹלַדְתִּי וְאֲשֶׁר הָיִיתִי לְאֶמְלָל.

כה. וְאֲשֶׁר בַּצְּדָקָה וּבִישָׁר מֵתוּ הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר רָצַחְתָּ עַל־כָּל
דְּרָךְ מַדְרֵכֵי חַיִּי לְמַעַן תִּסְמָךְ בְּנַחֲמָה נַפְשִׁי.

כו. וַיּוֹרָם נָשָׂא אֶת־עֵינָיו אֶל־פֶּתַח הַגֶּגֶן לִרְאוֹת אִם יִתְיַצֵּב
הַמַּלְאָךְ לְהִיזֵת לְמַלְיָן עַל־הָאֱלֹהִים לַפְּהוֹת אוֹתוֹ מִיַּד יוֹרָם וְלֹא
יָרַד הַמַּלְאָךְ לְהִתְיַצֵּב שָׁם.

כז. וַיִּשְׁטַח יוֹרָם בְּלִבּוֹ עַל הַדְּבַר הַזֶּה.

ח.

א. וַיְדַבֵּר יוֹרָם בְּשִׁלִישִׁית וַיֹּאמְרוּ לָמָּה עָשִׂיתָנִי סָרְדַּת מְגֻעָרִי
אֲשֶׁר נָרְעִי לֹא יַעֲבֹר וְלֹא אֶחָזוּ בְּאָרְצָךְ עַם־אֲבוֹתַי אֲשֶׁר לִסְנִי וְלֹא
יִהְיֶה לִּי קִים עַם־אֲשֶׁמֶי אֲחֵרֵי כִּי צָרְקוּ דְבָרֶיהָ וּבְצָדָקָה עֲשִׂיתָהּ
כִּי־אָמַת נָתַתָּ לָהּ צָדָקָה.

ב. וְאָנֹכִי אֵין מוֹעִיל בִּי אֲשֶׁר פָּתְאָנָה וּבִשְׂאֵה הַיְיָמִי הַמְּחַכָּה
לְמַעַנָּהּ.

ג. וּמַסְרָה לְבָרֶק וְאוֹת לְמִנָּת וְאִין־אוֹנִים בְּצָרָה אִיד וְקִיא
צָאָה עַל־פְּנֵי הַאָדָמָה אֲשֶׁר יִצְרָמָה מָהוּ וּמִבְּהוּ בְּרִאָמָה וּמְקִיא
צָאָה הִנֵּה צִלְמָד אֲשֶׁר כּוּ בְּרִאָמָה?

ד. כִּי בְּצָדָקָם סָתוּ אֲבוֹתַי וּבְתָם לִבְבִּי שִׁבְעֵי חַיִּים וּקְלָאִי
יָסִים וּקְלָאִי בְּרַכְהָ.

ה. הִיא אֲשֶׁר לֹא עֹנָם סְקָרָתָּ עָלַי לְבַקֵּשׁ אֶת־חַטָּאתָם מִסְּנִי
וְלִכֹּן עָנְנִי הַפַּעַם וְאֶת־עֲרוֹתָךְ חוֹדֵיעָנִי.

ו. כִּי אֵין בְּמִלְאָכֶיךָ נֶם אַחַר אֲשֶׁר יִגְבֹּר עַד לְקִינֹר אֶת־פִּי
נֶאֱשׂר יַעֲסִים עַל־נַפְשׁוֹ אֶת־עֹנֹדָךְ נְגִדִי וּוְלָתִי אָמַת לְבִדְדָךְ כִּי תִבְזֹא
וּתְגַלֵּה אֵלַי בְּמַרְגָּם אֲמוֹת.

ז. וַיּוֹסֶף יוֹרָם וַיִּבְטַם אֶל־פֶּתַח הַגֵּן לְרִאֲזוֹת אִם תִּחַתָּהּ
סְרָאָה.

ח. הִיא נִרְאָה סְרָאָה וְנַחֲשִׁכָּה לְאַלְתֵּימִים וְהוּא בִּכְהָ מִחוּדָךְ נִגְהָ

אש גדול ולא ראה את־הפראה בלתי־אם בְּגִיד עֲפָפָה סָעַט
וּתְפִינָה עֵינָיו בְּסַגּוּרִים וְלֹא הוֹסִיף עוֹד לְרֹאוֹת.

ט. וְאֶת־הַעוֹמֵד בַּפֶּתַח לֹא הִפִּיר וְלֹא יָרַע מִיָּדָה יָצָא
לִקְרֹאתוֹ לַעֲנוֹת אוֹתוֹ הַדְּרָיִם.

י. וְלֹא רָאָה כִּי אֶשְׁתּוֹ הִיא כִּי רָאָה לְבָקָשׁוֹ וְהִיא נִשְׁאֵת
בְּנֶדֶה שְׁנֵי מַרְבָּדִים וְנָר וְנִגְשׁ אֵלָיו וּמִשְׁכִּיבָהּ עַל־הַמַּרְבָּדִים
וְנִשְׁכַּב עִמּוֹ גַם הִיא וְלֹא דְבַרָּה דְבַר יִפְר מִן־הַחֲשֵׁכָה כִּי רָצוּ
סְגִיָּה.

יא. וְהַמַּטָּה אֵין עֲמוּדִים לָהּ וְאֵין מוֹמֹת לְבַעֲבֹר הַסּוּק
אֶת־הַאֲפִרְיֹן מִמַּעַל וַיִּשְׁלַח אֱלֹהִים אֲרָבָעָה מַלְאָכִים וַיִּרְדּוּ מִשְׁעָרֵי
הַפְּרוּל מִן־הַשָּׁמַיִם.

יב. וַיַּעֲמֵדוּ כְּלֵהֲלִלָהּ עַל־אַרְבַּע פְּנוֹת הַמַּטָּה כְּרוּחַ לְבוּשֵׁי
כְנָפִים וְנִגְלִיהֶם סַגּוּרֹת וְהָפָה סְבִיטִים לְנִבְחָם וְעֵינֵיהֶם עֵינָם
אֲשֶׁר לֹא הִסּוּתָנָה.

יג. וַיִּקְרָשׁוּ סַבְת רֹחַ עַל־פְּנֵי הַמַּטָּה כַּשִּׁמְלַת אֲרָג אֲשֶׁר לֹא
יָנַע בָּהּ אִישׁ וַיִּשְׁוֶה עַל־פְּנֵי שְׁנֵיהֶם לְסָף עַל־יֹרָם וְעַל־אֶשְׁתּוֹ כְּלִילָה
הָהוּא בְּשִׁכְבָּם יִתְדוּ לֵב אֶל־לֵב.

יד. וְהָפָה מְטָבִיעִים אִישׁ אֶת־אָחִיו בְּדַמְעוֹת.

ז.

א. וְהִיא סַפְחַתָּת בַּהֲיוֹת הַבְּקָר וַיִּסְבּוֹר יוֹרָם אֶת־כָּל אֲשֶׁר
לֹו וְאֶת־חֻלְקַת שְׂדֵהוּ וְאֶת־הַבָּתִּים וַיִּמְכְּרֵם לְיוֹאֵל בְּנֵי־אֲמִנֹן חוֹתָן
אָבִיו בְּעֵין הַסְּרִי.

ב. ויסע הוא ואשתו עם-גִּרְיֹו צְמוּנָה לְשׁוּב אֶרֶצָה כַּשְׂדִּים
לְנוֹר שָׁם כִּי אֹתָהּ יָרַע.

ג. וַאֲיֹבֵל הִרְתָּה לְאִשָּׁה וַיִּסְעוּ בַּפְּקָדֹן שְׂמוּנָה תְּרִשִׁים.

ד. וּבַמִּלֵּאת הַיָּמִים נִמְלַד בֶּן וַתִּינַק אוֹתוֹ וְהַגִּלְד שֶׁעָר לָבֶן לוֹ
לְמִיּוֹם הַיּוֹלֶדֶת אוֹתוֹ וְהָיָה לְאוֹת לְלִילָה אֲשֶׁר הָיָה בוֹ.

ה. וְהָאִשָּׁה אִשָּׁה רַבָּה וּקְסָמָקָה סָאד עֲנַג בְּשָׂרָה עָלֶיהָ וְלֹא
הָיָה לָהּ דֵּי הַלֵּב בְּשָׂרֶיהָ לְהִינִיק אֶת־הַיֶּלֶד.

ו. וַיְהִי בְּבֹאֵם לְסִכְרִיָּה עַד־בֵּית הַכְּשָׁדִי אֲשֶׁר גִּמְכַר יוֹרָם
לְעַבֵד לוֹ וַיִּשְׁאַלֻּ אֶת־צִי בֶן הַכְּשָׁדִי לְאִשָּׁה מִיִּנְקַת אִמִּי־יֵשׁ אִשָּׁה
מִיִּנְקַת בְּאֶתֶד מִקְטָיו.

ז. וַיִּמְצְאוּ שָׁם אִשָּׁה עִבְרִיָּה אֲשֶׁר יָלְדָה גַם הִיא וַיִּתְּנוּ לָהּ
אֶת־הַיֶּלֶד לְהִינִיקוֹ וַיִּשׁוּבוּ אֶל־אֲטָלִיָּהֶם.

ח. וַיְהִי בְּהִנִּיק הַמִּיִּנְקַת אֶת־הַיֶּלֶד בְּכִית הַכְּשָׁדִי וְאֵשׁ אֱלֹהִים
יָצְאָה וַחֲפוּל מִן־הַשָּׁמַיִם עַל־אֶהֱל יוֹרָם עַל־יְתוּדוֹתָיו וַתֵּאָחַז בְּאַרְפֶּע
פְּנוֹת הָאֶהֱל וַיַּעַל יוֹרָם בְּאֵשׁ הַהִיא אֶל־אֱלֹהִים וַיִּסַּת הוּא וְאִשְׁתּוֹ
בְּאֵשׁ וְהַעֲבָדִים נִמְלְטוּ וְלֹא סָתוּ.

ט. וַיִּגְדְּלוּ אֶת־הַיֶּלֶד בְּאַרְצָן כְּשָׂדִים וַיֵּאֱמָנוּהוּ וַיִּירְאוּ אֶת־
אֱלֹהִים.

י. וַיִּגְדַּל הַיֶּלֶד וַיְהִי לְגִבּוֹיָא אֲשֶׁר לֹא יָרַע אִישׁ אֶת־שֵׁמוֹ
וַיִּקְרְאוּ לוֹ קְטִיָּה.

יא. וּרְבִים יָרְעוּ כִּי פָנִים אֶל־פָּנִים רָאָה אֱלֹהִים אוֹתוֹ וַיִּדְבַר
אֵלָיו בְּאֶשֶׁר יִבְרַר אִישׁ לְאָחִיו.

יב. וְכִי בָא אֱלֹהִים אֵלָיו כִּי כָלְתָה נַפְשׁוֹ אֵלָיו לְסַעַן הָיִיתוּ
 קְרוֹב לֹא בְּתוֹב בְּסַפְדִּים.
 יג. וַיִּשְׁאַשֵׁר בְּסַעֲרָה בָא אֵלָיו לְסַעַר אֶת־לִבּוֹ וַיֵּשׂ אֲשֶׁר בָּא
 בְּקוֹל דְּסָמָה לְקִצֵּת דִּימָם כְּמֹהוּ.
 יד. וּבְקוֹל הַמַּטְמַח בָּא לְבַעֲבוֹר הוֹרְחוֹתוֹ וּלְבַעֲבוֹר לְסַדּוֹ
 וּבְקוֹל הַמַּיִת לִילוֹת בְּתַלְיִלִים וּבְכַגְרִית לְזַמֵּר לְסַנְיָו.
 טו. אִו בְּקוֹל אֲשֶׁר לְקַשֵּׁי רוּחַ בְּעֵלוֹת הַיְגוֹן בֵּין הַעַרְבָּיִם.
 טז. לְבָכּוֹת עַמּוֹ יַחְדָּו לְתַכַּל וּלְכַל אֲשֶׁר בָּהּ.